

Nuntă în codru

George Coșbuc

Ce mai chiu și chef prin ramuri
Se-ncinsese atunci!
Numai frați, și veri, și neamuri
De-ar fi fost umpleau o țară!
Dar așa, că s-adunară
Și străini din lunci!

De mă-ntrebi, eu nu știu bine,
Alții poate știu -
Ce să-ntrebi calici ca mine!
Știu că lumea dintr-o dată,
S-a trezit că-i adunată
Și c-o duce-n chiu.

Că-ntr-o zi, purtând în mână
Un colac ș-un băț,
Prepelița cea bătrână
S-a pornit și-n deal și-n vale,
Și chema-ntâlnind pe cale
Lumea la ospăț.

- „Ce-i tu, soro?” - „Ce să fie?
Nuntă mare-n crâng!
N-ai văzut tu veselie
De când ești și porți un nume.
Și-am plecat trimisă în lume,
Oaspeții să-i strâng.”

- „Dar pe mire cum îl cheamă,
Cine-i el și-al cui?”
- „N-auziși de sturz, bag samă!
Până și-mpăratul știe.”
- „Și-i bogat?” - „Ce-i pe câmpie,
Tot ce vezi, i-al lui!

Iar mireasa! Din cosiță
Numai flori îi cad.
Mierla e. Și e pestriță,
Și gătită ca o cruce:
Cizme galbene și-aduce
Tot din Țarigrad.”

- „Ei, atunci să știi, vecino,

C-am să viu și eu.”
- „Păi, de bună seamă, vino!”
Tot așa, cu voie bună,
Prepelița-n sârg adună
Pe nuntași mereu.

Și s-a strâns din zare naltă
Neamul înaripat,
Și din crâng, și de la baltă,
Și din șesuri, de prin grâne;
Ba și vrăbii mai bătrâne,
Musafiri din sat.

Până-n noapte tot veniră
Și prin crengi au mas.
Iar în zori se răscoliră,
Și-n gorun aveau altarul -
Ia închinați-mi cu paharul,
Să-mi mai vie glas.

Mă-ntrebați de nun? Ei, nunul,
Soare-ntr-adevăr:
Dumnealui, mă rog, păunul!
Nună mare - a fost gaița,
Stete acasă păunița,
Că-i murise-un văr.

- „Pop-aveau?” Tu, maică sfântă!
Stai să mai vorbești?
Știi pe ciocârlan cum cântă?
Dumnezeu să-i ție firea!
A-nvățat trei veri Psaltirea
La vlădici sârbești.

Druște aveau o coțofană
Și-un cârstei bălțat.
Pitpalacul, nene, n strană!
Iar cădelnița de aur
O ținea jupânul graur
Dascălu-nvățat.

Dar să vezi! La socru mare
Zgomote din zori:
Pițigoiul într-una sare,
Steag pe casă șoimul suie.
Gheunoaia bate cuie
Ca s-anine flori.

Iar prin cuhnii sfat și vorbă,
Asta s-o vedeți!
Prepelița face ciorbă,
Presurile fac friptură,
Vin sticleții și le-o fură,
Dracii de sticleți!

Șoimii repezi scot în gheare
Carnea din căldări,
Corbul cel cu ciocul tare
Dumicată-n blide-o lasă,
Cintițoi duc la masă
Rândul de mâncări.

Și, cu șorț de jupâneasă,
Rândunele vin
Și deretică prin casă,
Iar pe mese-aștern prosoape
Și dau lavițele-aproape,
Cane-aduc cu vin.

Dar te miri tu, prin pahare
Cine le turna?
Cucul sur, că-i meșter mare
La urat și-nchinăciune,
E proroc și-ți știe spune
Tot ce-o fi și-o da.

Cântă-n cobză-acum buhaiul
Cel cu gâtul strâmb,
Mierla șuieră cu naiul,
Cu cimpoiul cântă cioara,
Pitulicea cu vioara,
Bufnița c-o drâmbă.

Codobaturi iuți ca focul,
Tot bătând din cozi,
Măturară-n clipă locul
Și făcur-o bătătură,
Și ce horă mai făcură
Ca la voievozi!

Jucau sârba porumbeii,
Că e jocul lor,
Și-au luat la joc cârsteii
Pe-o rățușcă vai de mine! –
Graurul juca pe vine,
Barza-ntr-un picior.

Numai cioara cu cimpoiul,
Tot izbind cu el,
Se bătea cu pițigoiul,
Iar sitarul dup-o ușă
Se certa c-o găinușă
Pentr-un gândăcel.

Vin de-ar fi, că cearta vine,
Astfel cum s-o zici?
Să te superi tu, creștine,
Pentru dinții scoși din gură?
Pentr-un ghiont și-o îmbrâncitură
Cheful să ți-l strici?

Și țipau de-a valma-n ramuri,
Miile de guri!
N-alegeai, străini și neamuri,
Și pe plac cânta tot insul -
Clocotea de chiu cuprinsul
Veselei păduri.

- „Tu erai?” Mă-ntrebi ca prostul!
Vorba din bătrâni:
Eu la chef ca-n marte postul.
Vinu-l beam din coji de-alună
Și-azvârleam, de voie-bună,
Cu căciula-n câni.

Ba, și-n ciur le-adusei apa,
Ca să fiu în rost,
Lemne le-am tăiat cu sapa -
Și, sărind pe-o buturugă,
Am venit la voi în fugă,
Să vă spun ce-a fost!